

IBDIS | We know
TOATE DREPTURILE REZERVATE
© EDITURA MIRON

LYNSAY SANDS – THE COUNTESS

Lynsay Sands

Contesa

ISBN: 978-606-8695-29-7

Traducerea: Cornelia Cernetchi.

EDITURA MIRON

CAPITOLUL 1

– Doamnă?

Christiana rămase în aceeași poziție, ghemuită pe-o parte, în coconul ei de pături. De-abia deschise un ochi, cât să arunce o privire spre bătrânică aplecată deasupra ei. Era Grace, camerista.

– Hmm?

– Surorile dumneavoastră sunt aici. Aceste patru cuvinte, dar și tonul care le însoțea, au fost suficiente să o facă să deschidă imediat și celălalt ochi.

– Ce? Surorile mele sunt la Londra? Christiana se răsuci pe partea cealaltă, aruncând cât colo păturile și cearșafurile, apoi se ridică în șezut. Și sunt aici, la ora aceasta? Trebuie să fie vorba de o urgență, dacă mă vizitează atât de devreme.

– Exact acesta a fost și gândul meu, când le-am văzut coborând din trăsură, a comentat Grace, iar Christiana coborâ din pat. Așa că am dat fuga să vă anunț. Dacă vă mișcați repede, vă ajut să vă îmbrăcați și puteți coborâ, înainte să le gonească soțul dumneavoastră.

– Nu ar face Dicky una ca asta, protestă Christiana surprinsă, apoi reformulă, nesigură: Ar face-o?

– A făcut-o cu alte persoane.

– Cu cine? oroarea și surprinderea ei răzbăteau camuflete prin materialul cămășii de noapte, pe care camerista tocmai i-o trăgea pe deasupra capului.

– Cu lady Beckett, cu lady Gower, cu lordul Ollivet și cu lordul Langley... de două ori. Grace se întoarse cu spatele, lăsă cămașa și reveni cu o rochie albastru-deschis, în ton cu ochii

Christinei. O ajuta să se îmbrace și adăugă: Și pot să vă spun că prima data lordului Langley nu i-a plăcut, iar a doua oară era pur și simplu livid la față.

– Îmi dau seama, zise Christiana, cu un oftat, iar rochia îi alunecă pe corp. Domeniul familiei Langley se învecina cu casa copilăriei ei, Madison Manor. Robert, unicul fiu și moștenitor, crescuse împreună cu ea și cu surorile ei. Era ca un membru al familiei, fratele mai mare, pe care nu l-a avut niciodată. Cu siguranță că nu avea cum să aprecieze faptul că era trimis la plimbare, ca și când nu ar fi fost dorit acolo. De ce nu mi-ai spus asta?

Grace apucă grăbită peria de păr și începu să o pieptene, după care zise:

– La ce v-ar fi folosit?

– La nimic, recunosc dezamăgită Christiana. Soțul ei avea toate drepturile să alunge de la ușa sa pe oricine dorea, în timp ce ea, avea să constate, nu avea absolut niciun drept în această căsnicie. Oftă, apoi se strâmbă, fiindcă Grace o trăgea de păr, adunându-i podoaba capilară într-un coc strâns, bătrânesc, după cum se coafa Christiana de când s-a măritat, deși detesta vehement stilul. În afara faptului că părul strâns la ceafă o urâtea, tensiunea acestei frizuri, extinsă pe întreaga zi, îi provoca dureri de cap îngrozitoare, însă Dicky insista că exact acest detaliu dădea un aer sofisticat unei persoane rebele, ca ea.

– Oare ce le-a putut aduce aici pe surorile mele? se întreba îngrijorată Christiana.

– Nu știu, dar trebuie să fie ceva important. Nu ne-au trimis niciun mesaj că vor veni, înainte de a porni spre oraș, sublinie femeia, apoi făcu un pas înapoi. Gata. V-am aranjat părul.

Christiana reuși să încalțe pantofii, iar Grace o luă de braț, ca să o zorească puțin.

– Haideți, trebuie să ne grăbim. Precis că Haversham l-a găsit și l-a adus deja pe lordul Radnor. Să sperăm că noi am

fost totuși mai rapide și soțul dumneavoastră nu a apucat să le facă alunge.

Mormăind ceva, în semn că este de acord, Christiana se ridică și păși apăsător cu primul picior, apoi la fel cu celălalt, ca să fie sigură că pantofii sunt în regulă și să nu se mai oprească, în timp ce femeia o îndemna spre ușă.

Deja auzea de jos, de la intrare vocile exasperate ale Lisei și Suzettei, așa că imediat grăbi pasul de-a lungul holului de la etaj și instantaneu se încruntă, din pricina lipsei de politețe a bărbatului, care le ținea pe surorile ei la ușă, în loc să le invite în salon. Totuși nu putea să dea vina pe Haversham, fiindcă bietul valet respecta doar instrucțiunile lui Dicky referitoare la musafiri.

Următorul glas pe care îl auzi era, desigur, al lui Dicky, declarând strident și impertinent:

– Mă tem că soția mea doarme încă. Ar fi fost mai bine să trimiteți un mesager cu cartea de vizită, dacă doreați să o vedeți. Aș fi putut să vă răspund când era momentul potrivit pentru o asemenea vizită. După cum stau lucrurile, mi-e teamă că, pur și simplu, va trebui să vă întoarceți la casa din oraș a tatălui vostru și să trimiteți de acolo cartea de vizită.

– Dicky, chiar nu putem să ne strecurăm până sus și să vorbim cu ea? *Suntem* surorile ei și este ceva important. Tonul Suzettei era o combinație de disperare, furie și ceva asemănător cu șocul. Furia era, fără îndoială, îndreptată împotriva cuvintelor lui impertinente. Probabil că și șocul avea același motiv, din câte își dădea seama Christiana acum, știind că bărbatul pe care-l aveau în față surorile ei era cu totul altul decât acela pe care l-au cunoscut înainte de căsătoria lor. Nici nu era loc de îndoială că și ele erau la fel de tulburate și speriate de schimbarea lui, cum a fost ea însăși în primele șase luni ale căsniciei lor. Totuși, acum cel mai mult o îngrijora dispariția lor. Cu siguranță se întâmplase ceva grav.

— Este în regulă, Dicky. M-am trezit, strigă Christiana, imediat ce ajunse în capul scării și începu să le coboare.

Instantaneu Dicky se întoarce și ridică privirea spre ea, cu o expresie amenințătoare. Dacă mânia lui fusese provocată de cuvintele surorii lui, sau de ale ei, ea nu-și putea da seama. Lui Dicky îi plăcea să fie ascultat și asta numaidecât; nu aprecia deloc insistența Suzettei. Cu toate acestea, nici nu se putea spune despre el că era încântat de sosirea ei înainte să le poată goni pe Suzette și pe Lisa, așa cum făcuse cu alții.

Forțându-se să zâmbească dulce, Christiana se îndepărtă de scări și veni lângă el. Bărbatul avea un caracter mizerabil și era capabil să spună cele mai oribile lucruri atunci când se înfuria. Iar ea trebuia să trăiască resemnată, cu aceste insulte și critici, însă surorile ei nu erau obligate să suporte mânia pe care ea o considera înfricoșătoare. Nu neapărat mânia în sine o tulbura pe Christiana, cât o înspăimânta profunzimea acesteia. Mai tot timpul furia îl învăluia asemeni unei mantii negre. Când era provocat, se înroșea brusc la față, iar expresia facială devenea o grimasă, după care începea să urle și să mârâie cu atâta furie și venin, încât efectiv făcea spume la gură; broboane albe i se acumulau la colțurile gurii, așa cum i se întâmplă unui câine turbat.

Mai mult de atât, îl vedeai cum începe să tremure, din cauza profunzimii sentimentelor, pe care cu greu și le putea stăpâni, de parcă mai avea puțin și exploda în orice moment. Exact acest gen de explozie își dorea să evite Christiana. Fiind un bărbat puternic, ea nici nu și-ar fi dorit să vadă vreodată efectele devastatoare pe care le putea avea mânia lui, dacă s-ar fi dezlănțuit pe deplin.

— Bună dimineața, Dicky, rosti Christiana, răsuflând precipitat în clipa când ajunse lângă el. Se întinse ca să-i sărute obrazul rece și dur, încât ai fi zis că totul ar fi în regulă, iar ea

nici nu s-ar lupta cu dorința de a fugi de furia mocnită pe care o simțea clocotind în el.

— Bine, dar rudelor le este permisă o oarecare libertate, nu-i așa? spuse Christiana, tresărind la propriul ton plângăcios pe care și-l recunoștea în voce. Fără îndoială că acum, pur și simplu îl implora să nu-i facă o scenă, iar după expresiile care se vedeau pe fețele surorilor ei, își dăcea seama că și ele au recunoscut plânsetul din vocea ei, ceea ce era de-a dreptul umilitor. Ba chiar mai umilitor era faptul că Dicky alege să ignore această rugămintă.

— Rudele *mele* nu și-ar permite niciodată să vină aici neînvințite și fără să anunțe din timp, mârâi el, privindu-le disprețuitor pe surorile ei, ca și când ele nu ar fi meritat nici măcar să fie sfidate.

— Cu siguranță că rudele tale nu ar face asta. Toate au decedat, îl înfruntă Suzette cu un răspuns surprinzător, iar Christiana o fixă cu privirea, alarmată. Apoi îl privi îngrijorată pe Dicky, care începuse deja să șuiere printre dinți și să pufnească pe nas.

Ea recunoscuse semnele unei explozii iminente și îl apucă de braț, cu intenția să-l facă să plece de acolo, așa că spuse:

— De ce nu mergi să te delectezi cu micul dejun, iar pe mine să mă lași cu surorile mele?

Dicky nici nu se clinti. Cu picioarele bine ancorate pe podea, ignora gestul soției lui și o fulgera din priviri pe Suzette, care îl privea la rândul ei cu aceeași răutate.

Christiana închise ochii pentru scurt timp și se înfrână, înainte de a o pălmui pe tânăra nătângă. Oh, da, Suzette dăduse suficientă dovadă de curaj, numai că avea foarte puțin de pierdut în această bătălie. Dicky nu o putea lovi; nici măcar nu putea să o penalizeze în vreun fel. Pe Christiana o va pedepsi pentru curajul tinerei... și probabil o va face în mai multe feluri. Nu-i ajungea să zbiere la ea și să-i reproșeze comportamentul rebel

și originile necizelate ale familiei. Cu siguranță va insista că Suzette are o influență negativă, motiv pentru care o va obliga pe Christiana să nu se mai vadă cu ea, niciodată. Pe urmă va mai adăuga la pedeaspsă și alte răutăți, cum ar fi să aibă grijă ca la toate mesele, ea să mănânce doar felurile pe care le detastă, sau să o trezească în zori, invocând tot felul de scuze, apoi să insiste ca ea să se culce devreme, când o vedea citind o carte bună, fie să o țină trează până târziu, când ea era epuizată. Deși în ultima vreme Dicky o cam lăsase în pace, era probabil ca în următoarele câteva zile să o oblighe să-i suporte compania, în timp ce el va tuna și va fulgera în legătură cu toată lumea din Londra; maniera în care el făcea aceste lucruri o aducea mereu într-o stare de deznădejde amestecată cu depresie. Chiar și așa, tot el va insista să o ia cu el în oraș, ca să-l ajute să achiziționeze diferite lucruri, doar ca să-i atragă atenția că face alegerile cele mai proaste și să aleagă singur altceva, după care urma să comenteze că este o femeie total lipsită de bun-gust. Oricum, când toate aceste pedepse minore se adunau și continuau pentru perioade lungi de timp, asupra ei se instala epuizarea și disperarea unei vieți pline de torturi constante.

Și, ca o încununare a acestei vieți, Dicky avea obiceiul să arunce asupra ei critici după critici referitoare la înfățișarea ei, la comportamentul ei, la membrii familiei ei, la inteligența, naivitatea și prietenii ei, sau la lipsa lor. Acest aflux constant de abuzuri i-au erodat până și cel mai neînsemnat vestigiu al stimei de sine care i-a mai rămas, aducând-o în punctul când nu-și dorea altceva, decât să evadeze prin somn. Nicio altă metodă de evadare nu-i era la îndemână. Nu se punea problema sinuciderii, dar nici a divorțului.

– Unde este tatăl vostru? răcni el deodată, ca să-i atragă atenția asupra subiectului dezbătut. Ce bărbat e acela care își lasă două fiice tinere, necăsătorite, să umble haihui prin oraș, neînsoțite?

– Nu se poate spune că umblă haihui prin oraș dacă vin în vizită la noi, protestă imediat Christiana, doar ca să o împiedice pe Suzette să facă asta. Te rog, ți se răcește micul dejun. De ce nu te duci să...

– *Ni se răcește micul dejun, o corectă Dicky intempestiv și zâmbi cu o răutate care o făcu să ofteze pe ascuns. Precis s-a gândit el cum să pedepsească pe cineva. Dar ai dreptate. Chiar se răcește, în timp ce noi ne pierdem vremea cu musafiri nepoștiți.*

Christiana se simți pur și simplu trasă de mână și se uită cum Dicky o târăște după el pe hol.

– Haversham, condu-le în salon pe surorile soției mele. Ne vom alătura lor după ce ne vom delecta cu micul dejun pe care bucătăreasa s-a străduit să-l pregătească.

Christiana aruncă rapid o privire mai mult ca să se scuze, dar și să le avertizeze pe surorile ei, iar în clipa următoare se trezi în sufragerie și Dicky trânti ușa în urma lor.

– Tatălui tău ar trebui să-i fie rușine că a crescut trei creaturi atât de indecente, declamă Dicky dezgustat și se opri cu ea în fața bufetului unde era aranjată mâncarea. Puțină disciplină ar fi fost suficientă, ca să facă din toate trei niște femei mai bune. Doar că el însuși nu prea cunoaște ce este aceea disciplina, nu-i așa?

Christiana continua să tacă, dar își luă o farfurie, pe care începu să-și aleagă câte ceva de pe platourile aliniate. Constatase cu mult timp în urmă că orice încercare de a pleda pentru cauza ei se transforma într-o prelungă tiradă furioasă, așa că acum luă o felie de pâine prăjită, câteva fructe și dădu să se îndepărteze.

– Vei lua un mic dejun cum se cuvine, i-o trânti Dicky și o opri din drum. Dă-mi farfuria.

Christiana își mușcă limba, iar el îi smulse farfuria din mână. Ea înghiți cu greu, când îl văzu pe Dicky cum îi încarcă

farfuria cu bucăți de rinichi și scrumbii. Detesta atât rinichii, cât și scrumbiile, iar el știa prea bine acest lucru. Era evident că pedepsirea ei începuse deja.

– Poffim. Acum poți să te așezi.

Aruncând o privire rapidă spre farfuria pe care Dicky i-a pus-o în față, observă că îi mai adăugase și puțină omletă deasupra rinichilor și a scrumbiilor. Prefera ouăle fierte, dar cu toate acestea luă farfuria și merse să se așeze la masă, unde era locul ei. Ar fi dorit în tot acest răstimp să aibă curajul să-i arunce în față farfuria, cu tot cu mâncare. Din păcate, niciodată în viața ei nu făcuse un gest atât de curajos. Poate că ar fi îndrăznit, dacă el s-ar fi purtat cu ea în acest fel înainte să se căsătorească, numai că la vremea aceea, complimentele lui îl prezentau ca pe un seducător. Comportamentul acesta nu a început decât după cununia lor, iar Christiana a fost atât de copleșită și dezamăgită de brusca transformare a atitudinii lui, încât, cumva, a întârziat să ia atitudine. S-a simțit atât de bulversată, încât parcă ar fi lovit-o cineva cu ceva în cap. Până a reușit să treacă de șocul inițial și s-a gândit că trebuie să reacționeze, se făcuse deja prea târziu; criticile și abuzurile își făceau efectul și, în loc să protesteze, s-a trezit că-și pune întrebarea dacă nu cumva rochia pe care el o critica chiar *era* prea decoltată, sau dacă nuanța materialului nu se potrivea *deloc* cu tenul ei. Încrederea de sine îi fusese zdruncinată, iar cu trecerea timpului a continuat demolarea ei. Acum, în loc măcar să conceapă că el se înșală, pur și simplu ea se mulțumea să-i facă pe plac, să-l calmeze și să-i atenueze nemulțumirile. Într-un anume fel, ea devenise o sclavă cu și mai puține drepturi decât aveau servitorii care lucrau pentru ei.

– Văd că nu mănânci deloc din farfurie, zise Dicky și se așeză și el la masă.

Christiana își drese glasul.

– Nu prea mi-e foame.

– Nu-mi pasă. Ești prea slabă. Mănâncă, zise Dicky pe un ton sever, apoi adăugă: ai un regim alimentar cumplit. Nu consumi carne suficientă. Mănâncă rinichi și scrumbie.

Christiana lăsă capul în jos și se apucă să mănânce, străduindu-se să nu conștientizeze gustul alimentelor care îi intrau în gură. Totuși, așa ceva era imposibil, însă reuși să termine și, după ultima înghițitură, se ridică ușurată.

– Ce faci?

Christiana încremeni și se uită fix spre soțul ei.

– Am terminat, Dicky. Mă gândeam să merg la surorile mele acum...

– *Eu* nu am terminat. Remarcând nedumerirea de pe chipul Christianei, zise disprețuitor: Crezi că ar fi o pretenție prea mare din partea mea, dacă i-aș cere soției mele să-mi țină companie, în timp ce iau micul dejun?

Atunci ea se reaseză pe scaun, deși ura și mânia dădeau în clocot la interior. Niciodată nu au luat micul dejun împreună. Chiar din prima dimineață a căsniciei lor el fie se trezea foarte devreme, lua micul dejun, apoi pleca, înainte ca ea să se fi trezit măcar, fie dormea până foarte târziu și servea micul dejun singur, în camera lui. La început pe Christiana a îngrijorat-o acest aspect, întrucât credea că soțul și soția mănâncă împreună, însă după o vreme, a început să fie recunoscătoare pentru acest respiro. În prezent acest bărbat doar o agasa, deoarece știa că obligativitatea de a-i ține companie era doar un pretext care să le facă pe surorile ei să o aștepte mai mult.

Dicky continuă să mănânce tacticos, iar când, în sfârșit, goli farfuria, o împinse pe masă și se ridică. Apoi insistă să o însoțească până în salon și mergea atât de lent, că l-ar fi depășit până și un melc. Christiana scrâșnea din dinți în clipă când s-au oprit la ușa salonului.

– Chrissy! exclamă Suzette, ridicându-se când o văzu pe Christiana intrând, dar se opri în loc, după ce-l văzu pe Dicky

venind în urma ei. Îl urmări, copleșită de frustrare, cum extrem de lent o conduce pe soția lui până la un fotoliu, unde aceasta se așază.

– Așadar? întrebă el, arcuind o sprânceană și se instalează pe brațul fotoliului unde ședea Christiana, de unde o putea supraveghea ca o pasăre de pradă, gata să sară la atac. Se uita la surorile ei ca la doi copii neascultători. Ce era atât de urgent, încât a trebuit să veniți aici la o oră atât de nepotrivită?

Suzette se uită pe rând la Christiana, apoi la Lisa și cu greu schiță un zâmbet, pe care-l completează cu o minciună.

– Absolut nimic. Pur și simplu ne era foarte dor de Chrissy. A trecut mai bine de un an de când v-ați căsătorit și nu ai mai adus-o în vizită, așa cum ai promis.

Christiana îl simțea pe Dicky încordat, ca răspuns la reproșul fetei, dar își înăbuși orice reacție. Iată încă un motiv pentru care o va pedepsi mai târziu.

– Fetițo, eu sunt conte, sunt un bărbat important, mult prea ocupat ca să piardă timp cu drumuri prin provincie, când aici sunt atâtea de făcut, replică Dicky, țăfnos.

– Bine că măcar acum, am reușit să ne vedem, murmură Christiana, de teamă că sora sa va continua tirada. Și eu mă bucur să vă văd. Trebuie să-mi spuneți tot ce s-a mai întâmplat de când am plecat de acasă.

Spre mulțumirea ei, Suzette părea că a priceput aluzia și imediat s-a lansat în tot felul de povești despre ce mai era pe la ei, pe acasă. Părea că se bucură mult de eforturile depuse, ba chiar avea în ochi o voioșie nedisimulată când îi relată despre cine s-a măritat, cine nu, dar și despre toate bârfele pe care le-a auzit, chiar și cele neînsemnate. Lisa stătea fără să scoată un cuvânt și se uita îngrijorată spre Dicky, din ce în ce mai nerăbdător și mai iritat de poveștile Suzettei. A fost o reală eliberare pentru toate trei momentul când el se ridică brusc și anunță:

– Doamnelor, eu am să vă las să continuați cu sporovăiala voastră. Am probleme mult mai importante de rezolvat.

Cu această atitudine de superioritate, le lăsă în sfârșit, de data aceasta mult mai grăbit să iasă, decât la intrarea în salon.

– Slavă Domnului, șopti Suzette după ce ușa s-a închis. Nu mai era deloc la fel de veselă ca înainte. Dimpotrivă, furia i se citea pe față când întrebă brutal: Ce naiba se petrece aici, Chrissy? Așa se poartă tot timpul? Doamne, dar nu era deloc așa când îți făcea curte. Era...

– Taci, o opri Christiana. Se ridică grăbită și merse la ușă, unde îngenunchie, ca să privească prin gaura cheii. Când văzu că nu era nimeni pe hol, răsuflă ușurată și se alătură surorilor ei.

– Cât de rea este situația căsniciei voastre? întrebă grăbită Suzette, iar Christiana se așază pe canapea, între cele două surori. Mi se pare că arăți obosită și ești nefericită. Se poartă urât cu tine, nu-i așa?

– Lasă asta, zise Christiana mâhnită. Știa că nimeni nu poate să facă nimic în legătură cu situația ei și discuțiile pe această temă o făceau și mai nefericită decât era. Părea mult mai ușor să nu se mai gândească deloc. Ce s-a întâmplat? De ce ați venit amândouă?

Suzette și Lisa schimbau priviri complice, apoi Lisa rupse tăcerea pentru prima dată de la sosire.

– Tata s-a apucat iar de jocurile de noroc.

– Ce? se răsti Christiana, disperată. Dar a promis că nu va mai juca, după ce i-a plătit Dicky datoriile făcute.

Așa s-a făcut că ea s-a căsătorit cu acest bărbat. Tatăl ei le-a pus pe jăratec într-o singură noapte aberantă, după o beție și jocuri de noroc. Ca să achite datoria, a vândut ce s-a putut din proprietățile moștenite ale familiei, doar că acei bani nu au fost suficienți, iar el nu mai știa cum poate să achite restul. Creditorii i-au bătut la ușă de mai multe ori și chiar atunci părea că norocul i-a surăs, în persoana lui Dicky. Acesta venise